

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

2011/XXXX(INI)

15.2.2011

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (2011/XXXX(INI))

Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Sprawozdawca: Albert Deß

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi
(2011/XXXX(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „WPR do 2020 r.: sprostać wyzwaniom przyszłości związanym z żywnością, zasobami naturalnymi oraz aspektami terytorialnymi (COM(2010)0672),
- uwzględniając fakt, że przepisy dotyczące wspólnej polityki rolnej przyjmowane są w drodze zwykłej procedury ustawodawczej zgodnie z tytułem III art. 294, a zwłaszcza art. 43 ust. 2 TFUE,
- uwzględniając ocenę funkcjonowania wspólnej polityki rolnej,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej¹,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW)²,
- uwzględniając decyzje Rady nr 2006/144/WE³ i 2009/61/WE w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich⁴,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych⁵,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 73/2009 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników europejskich⁶,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r.⁷,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia x marca 2011 r. w sprawie rolnictwa w UE i handlu międzynarodowego⁸,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia x marca 2011 r. zatytułowanej „Deficyt białka w

¹ Dz.U. L 209 z 11.8.2005.

² Dz.U. L 277 z 21.10.2005.

³ Dz.U. L 55 z 25.2.2006.

⁴ Dz.U. L 30 z 31.1.2009.

⁵ Dz.U. L 299 z 16.11.2007.

⁶ Dz.U. L 30 z 31.1.2009 i Dz.U. L 43 z 18.2.2010

⁷ Teksty przyjęte.

⁸ Odnosnik zostanie dodany po głosowaniu na posiedzeniu plenarnym.

- UE: jak rozwiązać istniejący od dawna problem?”¹,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia x marca 2011 r. w sprawie roli Kobiet w rolnictwie i na obszarach wiejskich²,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 stycznia 2011 r. w sprawie uznania rolnictwa za sektor strategiczny w kontekście bezpieczeństwa żywnościowego³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2010 r. w sprawie sprawiedliwego wynagrodzenia dla rolników: poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie⁴,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020⁵,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie uproszczenia WPR⁶,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. zatytułowaną „Rolnictwo na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi – przegląd specjalny”⁷,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa UE i zmian klimatu⁸,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie polityki jakości produktów rolnych: jaką strategię wybrać?⁹,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie włączenia nowych państw członkowskich do WPR¹⁰,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0000/2011),
- A. mając na uwadze, że zrównoważone, produktywne i konkurencyjne rolnictwo europejskie wnosi znaczący wkład do strategii „Europa 2020”, a także pomaga sprostać nowym wyzwaniom politycznym, takim jak bezpieczeństwo dostaw żywności, energii i surowców przemysłowych, zmiany klimatu, środowisko i różnorodność biologiczna, zdrowie oraz zmiany demograficzne w UE, a także mając na uwadze, że w tym kontekście należy

¹ Odnośnik zostanie dodany po głosowaniu na posiedzeniu plenarnym.

² Odnośnik zostanie dodany po głosowaniu na posiedzeniu plenarnym.

³ Teksty przyjęte [P7_TA\(2011\)0006](#).

⁴ Teksty przyjęte, [P7_TA\(2010\)0302](#).

⁵ Teksty przyjęte, [P7_TA\(2010\)0223](#).

⁶ Teksty przyjęte, [P7_TA\(2010\)0172](#).

⁷ Teksty przyjęte, [P7_TA\(2010\)0132](#).

⁸ Teksty przyjęte, [P7_TA\(2010\)0131](#).

⁹ Teksty przyjęte, [P7_TA\(2010\)0088](#).

¹⁰ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 240.

- uwzględnić sytuację po wejściu w życie Traktatu z Lizbony,
- B. mając na uwadze, że bezpieczeństwo żywnościowe pozostaje kluczowym wyzwaniem dla rolnictwa nie tylko w UE, ale na całym świecie, zwłaszcza w krajach rozwijających się, ponieważ według FAO do 2050 r. liczba ludności na świecie wzrośnie z 7 mld do 9 mld i prognozuje się, że do tego czasu zapotrzebowanie na żywność podwoi się;
 - C. mając na uwadze, że reforma WPR z 2003 r. oraz ocena funkcjonowania wspólnej polityki rolnej z 2008 r. wyraźnie zwiększyły przejrzystość i skuteczność WPR oraz poczucie własnej odpowiedzialności rolników i ich orientację na rynek; mając na uwadze, że proces ten musi być kontynuowany, przy jednoczesnym dalszym znaczącym uproszczeniu zarządzania WPR, w celu odeciążenia rolników i administracji,
 - D. mając na uwadze, że Parlament Europejski utrzymuje model wielofunkcyjnego i wszechstronnego rolnictwa, a w swojej rezolucji z dnia 8 lipca 2010 r. w sprawie przyszłości wspólnej polityki rolnej po 2013 r. położył podwaliny pod zrównoważone rolnictwo,
 - E. mając na uwadze, że ze względu na specyfikę wyzwań sektor rolnictwa potrzebuje ukierunkowanych środków, uwzględniających również konkretną sytuację w krajach UE-27 w kontekście rozszerzenia UE,
 - F. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna również w przyszłości dysponować wystarczającymi instrumentami umożliwiającymi przeciwdziałanie kryzysom rynkowym i zaopatrzeniowym oraz wahanom rynków i cen w sektorze rolnym,
 - G. mając na uwadze, że należy generalnie wspierać włączenie celów ogólnych do WPR, w szczególności spójności terytorialnej oraz ochrony konsumentów, środowiska, klimatu i zwierząt, jednak nie może to zagrażać konkurencyjności rolników europejskich,
 - H. mając na uwadze, że w okresie dynamicznych przemian rynków rolnych oraz wielu nowych priorytetowych wyzwań (np. UE 2020) rolnicy pilnie potrzebują niezawodności, szczególnie w odniesieniu do ram finansowych, a Parlament Europejski już domagał się, aby kwoty przeznaczone na WPR w budżecie na 2013 r. zostały przynajmniej utrzymane na takim samym poziomie w kolejnym okresie planowania finansowego,
 - I. mając na uwadze, że udział wydatków na WPR w budżecie UE obniży się z prawie 75% w 1985 r. do planowanych 39,3% w 2013 r.; mając na uwadze, że WPR – będąc jednym z najstarszych i wyjątkowych uwspólnotowionych obszarów polityki UE – stanowi mniej niż 0,5% PKB UE, podczas gdy wydatki publiczne na ten sektor wynoszą ok. 50% PKB,
 - J. mając na uwadze, że Parlament Europejski już wielokrotnie opowiadał się przeciwko renacjonalizacji WPR i rozszerzeniu współfinansowania, które mogłyby zaszkodzić uczciwej konkurencji na rynku wewnętrznym UE, natomiast opowiadał się za pełnym finansowaniem płatności bezpośrednich z budżetu UE,
 - K. mając na uwadze, że należy utrzymać dwufilarową WPR,
 - L. mając na uwadze, że należy zlikwidować wszelkie różnice w traktowaniu rolników w

zależności od wielkości gospodarstwa i formy prawnej w przypadku płatności bezpośrednich; nie wyklucza jednak wprowadzenia podstawowego wsparcia dochodu dla drobnych rolników,

- M. mając na uwadze, że należy podjąć skuteczne środki, gwarantujące uczciwy i sprawiedliwy podział zysków w łańcuchu dostaw żywności,
- N. mając na uwadze, że w ostatnich dwóch latach dramatycznie obniżył się dochód realny rolników per capita, który wskutek tego ciągłego spadku spadł poniżej poziomu sprzed niespełna 15 lat, kiedy zapoczątkowano procesy reform,
- O. mając na uwadze, że w związku z coraz ściślejszą integracją gospodarki światowej systemy handlowe są przede wszystkim bardziej liberalizowane poprzez negocjacje wielostronne (runda dauhańska) oraz że przy imporcie z krajów trzecich należy podwyższyć standardy ochrony środowiska, zwierząt, roślin i konsumentów do poziomu UE, a także uwzględniać minimalne normy socjalne,
- P. mając na uwadze, że rozwój obszarów wiejskich stanowi ważny instrument WPR oraz że w nowych programach należy jeszcze silniej skoncentrować się na priorytetowych celach rozwoju obszarów wiejskich i rolników (zatrudnienie, środowisko rolne, woda, zmiany klimatu, innowacje i kształcenie),
 1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie reformy polityki rolnej; domaga się jednak włączenia do wniosków legislacyjnych kwestii poruszonych poniżej;
 2. sprzeciwia się odrębnej dyskusji na temat budżetu ogólnego 1. filara oraz przydziału środków państwom członkowskim na okres do 2020 r. i wzywa do przyjęcia ogólnego podejścia do przydziału środków dla 1. i 2. filara WPR;
 3. domaga się, aby budżet UE na rolnictwo został w kolejnym okresie finansowym przynajmniej utrzymany w takiej wysokości jak budżet na rolnictwo na 2013 r.; podkreśla, że zakres nowych zadań WPR zależy w znacznym stopniu od środków finansowych przewidzianych w wieloletnich ramach finansowych;
 4. domaga się utrzymania koncepcji zrównoważonego i konkurencyjnego rolnictwa, która zachowuje szczególny charakter poszczególnych sektorów i jednostek produkcyjnych, mających za zadanie zapewnienie ludziom bezpiecznej i zdrowej żywności w wystarczającej ilości i po odpowiednich cenach, a także zagwarantowanie dostaw surowców dla wydajnego europejskiego przemysłu przetwórczego; domaga się ponadto, aby UE odgrywała ważną rolę przy przyjmowaniu międzynarodowych ustaleń dotyczących ochrony zwierząt i roślin, które należy stosować do całego przywozu z krajów trzecich („zewnętrzna ochrona jakości”);
 5. jest zdania, że uproszczenie powinno stanowić integralną część podstawowego podejścia do przyszłej WPR oraz że konieczne są jednoznaczne podstawy prawne, które muszą być przedstawiane wcześniej i muszą umożliwiać jednolitą interpretację;

Płatności bezpośrednie

6. zwraca uwagę, że płatności bezpośrednie niezwiązane z wielkością produkcji przyczyniają się do zapewnienia dóbr publicznych niedostępnych na rynku lub dostępnych przy niewspółmiernie wysokich kosztach, do stabilizacji dochodów rolników, a także do lepszej ochrony rolników przed ryzykiem związanym z wahaniami rynków i cen;
7. dlatego twierdzi, że płatności bezpośrednie pozostaną konieczne także w przyszłości, w świetle nieuniknionych wahań rynkowych, stanowiąc podstawowe wsparcie dochodu oraz rekompensatę za usługi, które nie są w wystarczającym stopniu wynagradzane przez rynek ze względu na bardzo wysokie standardy ochrony zwierząt i środowiska oraz normy socjalne w Europie;
8. wciąż domaga się silnego i dobrze finansowanego 1. filaru;
9. domaga się sprawiedliwego rozdziału środków WPR na 1. i 2. filar zarówno wśród państw członkowskich, jak i rolników w tych państwach członkowskich; sprzeciwia się dużym różnicom przy podziale tych środków wśród państw członkowskich; uważa, że głównym celem jest utrzymanie różnorodności rolnictwa i jego jednostek produkcji w UE i w związku z tym opowiada się za uwzględnieniem szczególnych uwarunkowań ramowych w państwach członkowskich; co za tym idzie, sprzeciwia się jednolitym ryczałtowym płatnościom bezpośrednim;
10. opowiada się za systemem płatności jednolitych, który prowadzi do pewnej redystrybucji środków w interesie sprawiedliwego podziału środków na płatności bezpośrednie w całej UE; proponuje przy tym, aby każde państwo członkowskie otrzymało co najmniej dwie trzecie średniej płatności bezpośrednich w UE; opowiada się za jak najszybszym wdrożeniem;
11. w przypadku płatności bezpośrednich dla indywidualnych gospodarstw opowiada się za odejściem od historycznych i indywidualnych wartości referencyjnych i domaga się przejścia na regionalne lub krajowe jednostkowe płatności obszarowe niezwiązane z wielkością produkcji w kolejnym okresie finansowania; przyznaje jednak przy tym, że występują znaczne różnice w sytuacji poszczególnych państw członkowskich, co wymaga szczególnych środków o charakterze regionalnym;
12. jest zdania, że państwa członkowskie, które obecnie stosują system jednolitej płatności obszarowej (SAPS), powinny przejść na system płatności jednolitych z uprawnieniami do płatności; apeluje o zapewnienie wsparcia dla tego przejścia;
13. podkreśla konieczność zapewnienia wystarczającego podstawowego wsparcia dochodu dla drobnych rolników, które byłoby ustalane przez państwa członkowskie na zasadzie fakultatywności, w państwach członkowskich, w których gospodarstwa te przyczyniają się do stabilizacji rozwoju obszarów wiejskich; domaga się, aby te państwa członkowskie decydowały zgodnie z zasadą pomocniczości, jaki procent płatności bezpośrednich, który zostanie włączony do nowego systemu wsparcia, zostanie udostępniony rolnikom prowadzącym małe gospodarstwa w tym kraju; podkreśla jednak, że nie może to utrudniać niezbędnych przekształceń strukturalnych;
14. domaga się dalszego uproszczenia systemu płatności bezpośrednich, w tym

uproszczonych zasad przekazywania uprawnień do płatności w przypadku braku aktywacji, połączenia minimalnych uprawnień do płatności, uproszczenia zasad dotyczących rezerwy krajowej oraz jej większego zorientowania na młodych rolników lub jej zmniejszenia w zależności od przejścia na jednolite regionalne/krajowe płatności obszarowe, zniesienia odrębnego rejestru bydła, wprowadzenia skutecznego i niebiurokratycznego systemu kontroli obu filarów oraz jednolitych sankcji; jest zdania, że systemy administracyjne, których dobrego funkcjonowania można dowiedzieć, powinny być pozytywnie oceniane w świetle przewidzianego zakresu kontroli;

15. uważa, że ze względu na zwiększony wpływ na dochody i rozszerzoną swobodę podejmowania decyzji przez rolników, jak również związane z nią uproszczenie WPR, uniezależnienie płatności od wielkości produkcji sprawdziło się i domaga się, aby obowiązywało to również w odniesieniu do premii na krowy mamki i owce; przyznaje jednak, że w niektórych regionach, np. w regionach górskich, w których nie ma alternatywy dla hodowli zwierząt wymagającej stosunkowo wysokiego nakładu pracy, mogą wystąpić poważne problemy gospodarcze i ekologiczne, których nie można pogodzić z celami traktatu; dlatego uważa, że premie uzależnione od produkcji w ściśle określonych ramach można obronić również na ograniczony okres po 2013 r.;
16. domaga się – nie kwestionując wyników oceny funkcjonowania WPR z 2008 r. – wykorzystania środków na mocy art. 68 rozporządzenia (WE) nr 73/2009 przede wszystkim na działania dotyczące spójności terytorialnej oraz wzmocnienia poszczególnych sektorów, w szczególności na działania służące restrukturyzacji i wzmocnieniu kluczowych sektorów rolnictwa (np. sektora mleka, hodowli owiec, krów mamek), na obszarowe działania środowiskowe (np. uprawy ekologiczne), które jak dotąd nie zostały objęte drugim filarem; jest zdania, że środki przewidziane na działania na mocy art. 68 mogłyby w zależności od wyników oceny skutków pokryć do 10% płatności bezpośrednich;
17. stwierdza, że ze względów historycznych gospodarstwa rolne w Unii Europejskiej wykazują bardzo różnorodną strukturę, jeżeli chodzi o ich wielkość, organizację pracy i formę prawną; jest świadomy faktu, że płatności bezpośrednio odchodzą od historycznych związków z płatnościami obszarowymi, a zapewnianie dóbr publicznych dokonuje się niezależnie od wielkości gospodarstwa; dlatego sprzeciwia się środkom dyskryminującym pewne formy gospodarstw;
18. wzywa Komisję do przedstawienia do dnia 30.6.2016 r. sprawozdania zawierającego kompleksowe informacje na temat tego, w jaki sposób można w długim okresie zabezpieczyć gospodarkę hodowlaną w odniesieniu do wielofunkcjonalności i aspektów regionalnych (m.in. obszary górskie, regiony nordyckie, obszary peryferyjne), a także próbę odpowiedzi na pytanie, do jakiego stopnia pośrednie metody wsparcia niezwiązane z wielkością produkcji, np. premie za utrzymanie ekstensywnych użytków zielonych i pastwisk, mogą przyczynić się w sposób bardziej skuteczny i ukierunkowany do realizacji celów WPR;
19. jest zdania, że płatności bezpośrednio powinny być dokonywane wyłącznie na rzecz rolników prowadzących aktywną działalność; jest przy tym świadomy tego, że w systemie płatności bezpośrednich niezwiązanych z wielkością produkcji każdy właściciel

gospodarstwa, który wykorzystuje obszary rolne do produkcji lub dba o nie, aby utrzymać je w dobrej kulturze rolnej zgodnej z wymogami ochrony środowiska, powinien otrzymywać płatności bezpośrednie; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania definicji rolnika prowadzącego aktywną działalność, która mogłaby być wykorzystywana przez państwa członkowskie bez dodatkowych obciążeń administracyjnych, przy czym należy zadbać o to, aby tradycyjna działalność rolnicza (gospodarstwa rolne stanowiące główne źródło utrzymania lub dodatkowe źródło utrzymania) uznawana była za aktywną działalność rolniczą;

Ochrona zasobów i elementy polityki ochrony środowiska

20. jest zdania, że zrównoważone rolnictwo obejmuje również lepszą ochronę zasobów, która powinna obejmować odrębne wsparcie instrumentów środowiskowych, wykraczających poza zasadę wzajemnej zgodności, którą wiele środków ochrony środowiska już realizuje, i ukierunkowanych na wieloletnie zastosowania, w wyniku czego można uzyskać większe korzyści środowiskowe;
21. uważa, że ochrona zasobów powinna być bezpośrednio powiązana z przyznawaniem płatności bezpośrednich, aby osiągnąć te cele środowiskowe w jak największym stopniu bez konieczności wprowadzania nowych biurokratycznych warunków związanych ze środowiskiem do pierwszego filara; jest również zdania, że ryczałtowe wsparcie dochodu, jak przewidziano w modelu top-up w pierwszym filarze, muszą pokrywać koszty i utratę dochodu;
22. dlatego jest zdania, że państwa członkowskie mogą lepiej i w bardziej ukierunkowany sposób osiągnąć korzyści środowiskowe za pomocą środków drugiego filaru, które w idealnym przypadku opierają się na istniejących środkach dotyczących środowiska rolnego lub uzupełniają środki, które uwzględniają różnice klimatyczne i geograficzne w państwach członkowskich; zwraca uwagę, że programy ochrony zasobów powinny być realizowane za pośrednictwem priorytetowego katalogu środków obszarowych drugiego filara, podlegających wymogom podstawowym, szczególnie w obszarze klimatu, środowiska i innowacji (załącznik I) oraz finansowanym w 100% ze środków UE; uważa, że uekologizowanie płatności bezpośrednich w pierwszym filarze ma polegać na tym, że każdy beneficjent płatności bezpośrednich w UE musi przeprowadzić przynajmniej dwa obszarowe programy ochrony zasobów, aby uzyskać pełną premię dla gospodarstwa; jest zdania, że obciążenie administracyjne dla tych środków może zostać zminimalizowane poprzez ich realizację według systemu istniejących programów dotyczących środowiska rolnego, przez co unika się podwójnych kontroli oraz dodatkowej procedury składania wniosków i procedury administracyjnej;
23. domaga się, aby środki przeznaczone na uekologizowanie były zarezerwowane wyłącznie dla beneficjentów płatności bezpośrednich i mogły być wypłacane jedynie w ramach uekologizowania;
24. uważa, że model ten przyczyni się w znacznym stopniu do uproszczenia systemu płatności bezpośrednich oraz do osiągnięcia nowych obowiązkowych celów środowiskowych; zwraca uwagę, że w przypadku tego modelu obecne wskaźniki kontroli i możliwości kontroli nie muszą być zwiększane, ponieważ można skorzystać z istniejących kontroli, a

kontrole w drugim filarze mogą być powiązane w przypadku programu podstawowego i programu odbudowy; uważa również, że nie trzeba wprowadzać żadnych nowych systemów płatności i żadnych nowych mechanizmów sankcji;

25. jest świadomy faktu, że do opłacenia tych komponentów środowiskowych należy wykorzystać środki z pierwszego filara (jak w przypadku modelu top-up); opowiada się również za tym, aby państwa członkowskie, w których płatności bezpośrednie wynoszą poniżej średniej UE, uzyskały możliwość wyboru, czy płatności będą dokonywane poprzez częściowe finansowanie z pierwszego filara, czy też poprzez pełne finansowanie z drugiego filara; zwraca uwagę, że państwa członkowskie muszą poinformować Komisję o swojej decyzji dotyczącej finansowania do 31 lipca 2013 r.; zwraca uwagę, że należy wykorzystać środki z modulacji indywidualnych państw członkowskich;
26. opowiada się za rekompensowaniem naturalnej niekorzystnej sytuacji w drugim filarze i sprzeciwia się płatności uzupełniającej w pierwszym filarze ze względu na dodatkowe obciążenia administracyjne;

Zasada wzajemnej zgodności i uproszczenie

27. jest zdania, że nie da się uzasadnić płatności bezpośrednich bez zasady wzajemnej zgodności i że w związku z tym należy stosować system zasad wzajemnej zgodności do wszystkich beneficjentów płatności bezpośrednich¹;
28. w świetle większego ukierunkowania płatności bezpośrednich na ochronę zasobów i środki ochrony środowiska domaga się znacznego zmniejszenia zakresu stosowania zasady wzajemnej zgodności; wzywa Komisję do osiągnięcia dużych postępów, jeżeli chodzi o uproszczenie i harmonizację przepisów dotyczących kontroli;
29. uważa, że zasada wzajemnej zgodności powinna ograniczać się do kontroli podstawowych i uznanych standardów oraz takich standardów, które są ściśle związane z sektorem rolnictwa i których systematyczna kontrola jest możliwa;
30. domaga się likwidacji niewspółmiernych obciążeń dla hodowli nakładanych przez zasadę wzajemnej zgodności, a w szczególności krytycznej oceny niektórych standardów dotyczących higieny i oznaczania zwierząt;
31. dopuszcza umiarkowane dostosowanie wymogów w zakresie utrzymania dobrej kultury rolnej zgodnej z wymogami ochrony środowiska w świetle zmienionych warunków ekologicznych i produkcyjnych (zmiany klimatu, biomasa), o ile zapewnione zostanie porównywalne wdrożenie tych nowych wymogów w całej Europie;

Instrumenty rynkowe i siatka bezpieczeństwa

32. jest zdania, że należy utrzymać ogólne zorientowanie WPR na rynek, a także generalną strukturę instrumentów zarządzania rynkowego;

¹ Można sobie wyobrazić, że uekologicznienie, które z jednej strony również ma na celu uproszczenie, jednocześnie unikając konieczności transferu środków, można również osiągnąć poprzez nowo utworzony system wydajności ekologicznej, który przejmie z drugiego filara przewidziane programy podstawowe, takie jak ochrona środowiska i ochrona zwierząt, oraz zastępuje obecny system zasad wzajemnej zgodności;

33. jest zdania, że należy nadal stosować podejście stosowane przy ocenie funkcjonowania, ponieważ te istniejące instrumenty rynkowe sprawdziły się również jako siatka bezpieczeństwa; jest zdania, że z tych instrumentów rynkowych, a w szczególności z instrumentu interwencji, należałoby korzystać wyłącznie w charakterze siatki bezpieczeństwa w przypadku kryzysu cenowego i ewentualnych zakłóceń rynku;
34. uważa, że w świetle oczekiwanych zagrożeń dla środowiska i klimatu, zagrożenia epidemią oraz dużymi wahaniami cen na rynkach rolnych konieczne jest zapewnienie dodatkowego zabezpieczenia przed ryzykiem, szczególnie dla indywidualnych gospodarstw;
35. zwraca uwagę, że produkcja zorientowana na rynek oraz płatności bezpośrednie są głównymi elementami każdego systemu zabezpieczenia przed ryzykiem, a odpowiedzialność za właściwe zabezpieczenie przed ryzykiem ponoszą przede wszystkim rolnicy; w tym kontekście wspiera państwa członkowskie w udostępnianiu rolnikom krajowych instrumentów zabezpieczenia przed ryzykiem;
36. jest zdania, że wielostopniowa siatka bezpieczeństwa, obejmująca prywatne składowanie, interwencje publiczne, instrumenty na wypadek zakłóceń na rynku oraz klauzulę dotyczącą nagłych wypadków, przyniosłaby największe możliwe korzyści; domaga się, aby przy krótkotrwałych zakłóceniach na rynku dopuszczano prywatne składowanie i interwencję publiczną dla określonych sektorów; ponadto domaga się, aby instrument na wypadek zakłóceń na rynku oraz klauzula dotycząca nagłych wypadków zostały ustanowione kompleksowo dla wszystkich sektorów, co umożliwi Komisji w pewnych okolicznościach szybką reakcję w przypadku kryzysu, wykraczającą poza istniejące instrumenty;
37. jest zdania, że stosowanie opisanych wyżej instrumentów może zostać wprowadzone jedynie poprzez ocenę polityczną ze strony prawodawców UE;
38. jest zdania, że w świetle bardzo odmiennych warunków w poszczególnych sektorach należy przewidzieć zróżnicowane rozwiązania sektorowe zamiast stosować podejście horyzontalne;
39. w dalszym ciągu popiera wniosek Komisji, aby obniżyć próg interwencji na rynku upraw do zera i utrzymać w odpowiednich przypadkach zmniejszony zakres interwencji jedynie w przypadku pszenicy;
40. uważa, że wobec zwiększającego się poziomu ryzyka należy rozbudować prywatne systemy ubezpieczeniowe, na przykład ubezpieczenie od dodatkowych rodzajów ryzyka; zdaje sobie sprawę, że będzie to trudne bez udziału kapitału publicznego (UE i państw członkowskich); popiera określenie warunków ramowych obowiązujących w całej UE i zgodnych z zasadami WTO, aby zagwarantować, że nie dojdzie do żadnych zakłóceń konkurencji między państwami członkowskimi; sprzeciwia się jednak wprowadzeniu ogólnoeuropejskich systemów ubezpieczeń;
41. jest raczej zdania, że wsparcie tych środków powinno mieć charakter fakultatywny dla państw członkowskich w pierwszym filarze (obecnie art. 69) w ramach istniejących pulapów finansowych danego państwa członkowskiego, a państwom członkowskim

należy dać możliwość początkowego wykorzystania do 2% płatności bezpośrednich na działania związane z zarządzaniem ryzykiem, stabilizacją i działaniami zapobiegawczymi; uważa, że w uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie powinny mieć możliwość udostępniania dodatkowych środków z funduszy krajowych;

42. wzywa Komisję do zbadania, w jakim stopniu grupy producentów lub stowarzyszenia branżowe mogą zostać rozszerzone na wszystkie rodzaje produkcji oraz zostać włączone do systemów zapobiegania ryzyku;
43. dlatego uważa, że Komisja powinna opracować jednolite zasady wspierania systemów zarządzania ryzykiem przez państwa członkowskie, w odpowiednich przypadkach poprzez stworzenie wspólnotowych uregulowań w ramach jednolitej organizacji rynku, w celu jak najskuteczniejszego uniknięcia naruszeń konkurencji i handlu; domaga się również, aby Komisja przekazywała informacje o wszelkich środkach służących wprowadzeniu zarządzania ryzykiem oraz aby wraz z wnioskiem legislacyjnym przedstawiła odnośną ocenę skutków;
44. przyznaje, że w negocjacjach w ramach WTO ze strony UE padła propozycja zniesienia zwrotów wywozowych, jednak z zastrzeżeniem, że nastąpi to, o ile pozostali partnerzy handlowi (szczególnie USA, Kanada, Australia i Nowa Zelandia) również dostosują swoje wsparcie eksportowe do zasad WTO; domaga się również, aby UE opracowała system kredytów eksportowych zgodny z zasadami WTO;
45. opowiada się za przedłużeniem reformy rynku cukru z 2006 r. w jej obecnej formie do 2020 r., aby na okres po tym roku opracować system bekwotowy;
46. wzywa Komisję do zbadania, czy wygaśnięcie zakazu sadzenia w ramach organizacji rynku wina powinno zostać utrzymane w świetle oczekiwanego rozwoju sytuacji rynkowej;
47. zwraca uwagę, że należy zwalczać spekulacje surowcami rolnymi; opowiada się za światowym systemem informowania o zapasach produktów rolnych; zwraca uwagę, że należy zastanowić się nad utrzymywaniem magazynów ważniejszych surowców rolnych;

Rozwój obszarów wiejskich

48. jest świadomy znaczenia drugiego filaru, jeżeli chodzi o osiągnięcia w zakresie poprawy stanu środowiska, modernizacji i ulepszeń strukturalnych, ale również jeżeli chodzi o osiągnięcie celów politycznych, z których korzyści powinni mieć również rolnicy; w związku z tym wzywa do lepszego dostosowania środków drugiego filaru do ich celów, aby można było podwyższyć poziom skuteczności środków z zakresu rozwoju, zatrudnienia i klimatu, jak również środków na rzecz obszarów wiejskich; należy przy tym zwrócić szczególną uwagę na wsparcie młodych rolników;
49. w związku z tym opowiada się za wprowadzeniem określanych przez państwa członkowskie ukierunkowanych środków w drugim filarze, aby zrealizować priorytetowe cele UE (strategię na 2020 r.); zwraca uwagę, że środki te powinny funkcjonować obok programów podstawowych mających na celu uekologicznienie płatności bezpośrednich w pierwszym filarze oraz że powinien obowiązywać zmniejszony krajowy wskaźnik

współfinansowania w wysokości 25%;

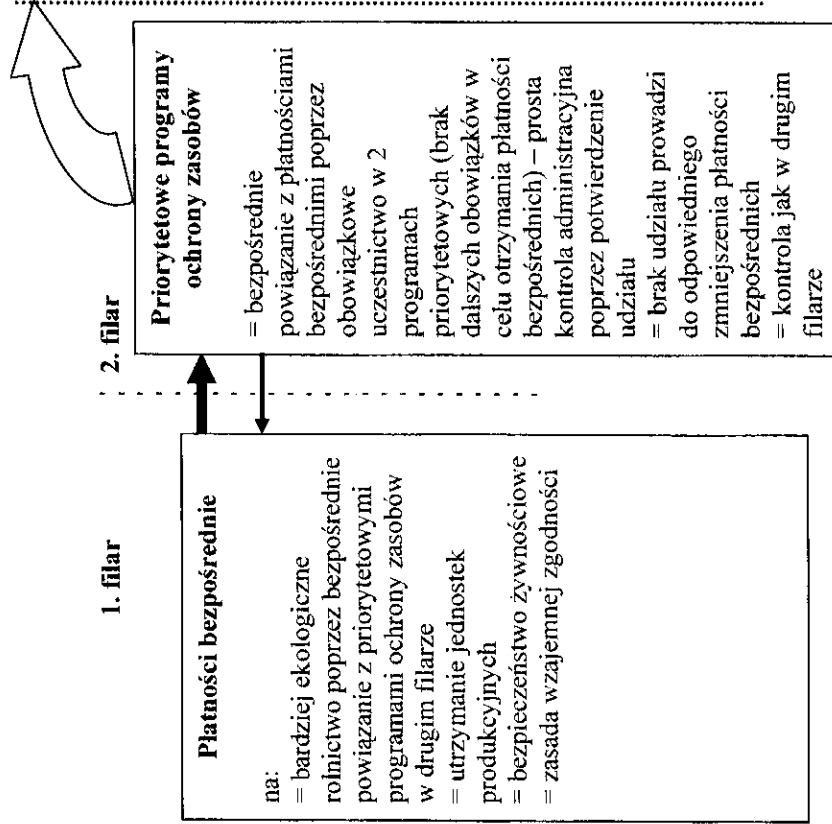
50. w tym kontekście opowiada się za pozostawieniem dodatków wyrównawczych dla obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania w drugim filarze; jest zdania, że należy sprawdzić, jaki wskaźnik współfinansowania wydaje się odpowiedni; wzywa Komisję do utrzymania obecnie obowiązujących kryteriów wyznaczania obszarów o mniej korzystnych warunkach gospodarowania;
51. jednocześnie podkreśla jednak, że istnieją ogromne różnice między państwami członkowskimi, jeżeli chodzi o strukturę obszarów wiejskich, co wymaga podjęcia różnorodnych środków; dlatego domaga się elastyczności, dzięki której państwa członkowskie będą mogły podejmować dobrowolne środki, których wskaźnik współfinansowania powinien opierać się na aktualnych wartościach w danym czasie;
52. opowiada się za tym, aby w przypadku środków o dużym znaczeniu dla państw członkowskich możliwe było opcjonalne zwiększenie finansowania krajowego w drugim filarze o 25% (top-up);
53. apeluje, aby unikać nagłych zmian przy przydziale środków w drugim filarze, ponieważ państwa członkowskie potrzebują pewności planowania i ciągłości finansowania;
54. opowiada się za tym, aby krajowe współfinansowanie niekoniecznie musiało pochodzić ze środków publicznych; jest zdania, że przynajmniej dziesięć punktów procentowych każdego współfinansowania krajowego powinno pochodzić ze środków publicznych;
55. domaga się uproszczenia i przeglądu przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności dla drugiego filaru; uważa, że konieczne jest uproszczenie obecnego systemu wskaźników i krytycznie odnosi się do wprowadzenia celów ilościowych;
56. z zadowoleniem przyjmuje lepszą koordynację na poziomie UE między funduszami UE; opowiada się jednak za tym, aby fundusze te pozostały instrumentami niezależnymi politycznie;

Pozostałe uwagi

57. zwraca uwagę, że istnieje potrzeba podjęcia działań w odniesieniu do krajowego prawa podatkowego dotyczącego gospodarstw rolnych, aby przez lata bardziej równomiernie rozłożyć obciążenia podatkowe;
58. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Możliwości działania na rzecz bardziej ekologicznego rolnictwa

ZALĄCZNIK I

Możliwy katalog środków dla priorytetowych programów ochrony zasobów

Tematyka

- = zmniejszenie erozji
- = naturalne użytki zielone
- = ekologiczna strefa siedliskowa, w tym elementy krajobrazu, strefa wzdłuż brzegu akwenu wodnego
- = utrzymanie różnorodności biologicznej
- = przymusowy płodozmian
- = wieloletnia pasza z roślin uprawy polowej
- = wychwytywanie CO₂
- = rolnictwo ekologiczne
- = środki dotyczące zmiany klimatu
- = wsparcie inwestycji w nowe ekologiczne technologie
- = innowacje

Progr. podstawowe (co najmniej 2)

- = każde państwo członkowskie musi oferować co najmniej 2 programy podstawowe
- = zwrot na podstawie powstałych kosztów oraz wyrównanie za utratę dochodu
- = wymogi podstawowe muszą wykraczać poza zasady wzajemnej zgodności mogą jednak zostać zasilone środkami dodatkowymi w ramach dalszych programów rolno-środowiskowych 2. filara